

Landets daarlige økonomiske Tilstand. Jeg veed nu ikke, om man kan sige, at vi i 1886 med den Kassebeholdning og den Reservefond, vi have, staa, som vi stod i 1810. Ser man hen til, hvorledes denne Skat er, og ser man paa, at den hviler paa Omsætningen af faste Eiendomme, maa man indrømme, at den er urimelig allerede af den Grund, at man ikke lægger Skat paa Obligationer, Papirer eller Vægsregjenstande, naar de gaa over fra en Haand til en anden; men særlig bliver den urimelig af den Grund, at man jo allerede besfatter denne Overgang af faste Eiendomme fra en Eier til en anden paa mange andre Maader. Denne Halvprocentafgift har en Tvillingbroder, der hedder Stempelkatten, og som er endnu større end Halvprocentafgiften, nemlig $\frac{2}{3}$ pCt. Den erlægges ogsaa i samme Anledning, og desuden betales der jo Thinglæsningsgebyrer, Promillegebyrer og meget andet Smaatteri, saa at der omtrent, naar en Eiendom til daglig Dags gaar fra Haand til Haand, betales $1\frac{1}{2}$ pCt. af dens Værdi til Statskassen. Naar vi nu se hen til Tidsforholdene for Diebliffet, vil man se, at Besidderne af de faste Eiendomme, baade paa Land og i By, hænge ved dem, om man saa maa sige ved Kløverne. De hænge saaledes, at man kan vente, at de ved mindste Rust gaa over Stag. Hvorledes er nu disses Stilling for Diebliffet? Den er saaledes, at naar de ved Tidernes Ugunst ere blevne reducerede til kun at eie en Femogtyvendedel eller 4 pCt. frit af deres Eiendomme, saa blive i samme Nu disse 4 pCt. konfiskerede af det, man kalder for Statskassen. Ved Tvangsauktionen gaar der gennemsnitlig et Par Procent med Auktionsgebyr, $\frac{1}{2}$ pCt. i Halvprocentafgift, $\frac{2}{3}$ pCt. i Stempelafgift, og dertil kommer saa Promillegebyr for Udstedelse af Obligationer — jeg vil nu slet ikke tale om, hvad velvillige Procuratorer lægge paa. Naar en Mand er lige ved at fallere, men ikke fallerer, fordi En griber fat og sælger ved Tvangsauktion, offerer han Resten af sin Formue til Statskassen. De Herrer af Høire, der have saa travlt med de socialistiske Grundsætninger, skulde egentlig tænke paa, om der er noget mere Socialistisk, end naar en Mand, efter et langt Liv, ikke har Andet tilbage til Kone og Børn end en Tyvendedel eller en Femogtyvendedel af sin Formue, og denne med det Samme saa er Statskassens; Børnene faae Nil og Intet. Er det nu en hæderlig Beskatning? Nei, det er Socialisme. Jeg skal nu ikke komme ind paa Politikk, men blot sige, at ellers

har de Herrer saa meget mod Socialismen, men er der Noget, der er mere socialistisk end det, at berøve en Mand Alt, hvad han eier og komme det i Statskassen? Og nu komme vi fra de værste Tilstande over til det Dagligdags. Er der nogen Mening i, at man skal konfiskere fra en Eier, hver Gang han sælger sin Eiendom, $\frac{1}{2}$ pCt. af hans Formue, foruden at der alligevel konfiskeres $\frac{2}{3}$ til den samme hæderlige Kasse, som naturligvis ikke er nogen Kæber, da det jo er Statskassen. Og desuden skal der jo betales Thinglæsningsgebyr, Promillegebyr og 20 pCt. af disse Gebyrer igjen, hver Gang en Eiendom gaar fra Haand til Haand. Hvorledes stiller nu den almindelige Statsøkonomi sig til dette Spørgsmaal? Hvis de Herrer have noget Begreb om, hvorledes de faste Eiendomme udstyffes eller rettere sagt ere uheldigt fordelte her over Landet, ville de se, at Grunden til, at navnlig Bøndereiendommene ere saa kostbare at drive — dette gjælder jo ikke om Herregaardene, thi disse have været kloge nok til i Tide at faae sig arronderede, de have beholdt de bedste Jorder omkring Hovedgaarden, og derved ere de blevne nemmere at drive og mere værdifulde, men det gjælder ikke Bøndergaardene i mangfoldige Egne, heller ikke Husene, og jeg tror ikke at overdrive, naar jeg paastaar, at henved $\frac{1}{4}$ af Bøndereiendomme, — store og smaa — er saaledes stillede, at deres Marker maa drives saaledes, at omtrent $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{3}$ af Gaardens Værdi gaar op i spildte Driftsomkostninger, som vilde være sparede, naar Jorderne i Tide vare blevne arronderede. Hvad er nu Skyld deri? Det er disse økonomiske Satter, der lægges paa Omsætningen i Handel og Wandel. Eieren kan ikke sælge et Stykke og faae et andet i Stedet, der ligger bekvemmere, uden at forære til Statskassen her og til Statskassen der, og derfor sker der Intet. Med disse Bemærkninger haaber jeg tilstrækkelig at have begrundet dette Lovforslag. Jeg veed meget godt, at endstjøndt det kun indeholder nogle Quier, ligger der dog bagved $\frac{3}{4}$ Millioner Kroner. Det er naturligvis ingen ringe Sum, men jeg vil sige, at det omtrent er det, der svarer til, hvad Staten vinder ved Konvertierungsloven, foruden hvad der vindes paa saa mange andre Punkter. Jeg skal hermed anbefale Forslaget.

Formanden (Berg): Exemplarer af det saaledes forelagte Lovforslag ville blive omdelte.